

Hebrew Writers Association in Israel

'שירדה' יצא לאור

Source:

Moznaim /

מאזנים

Vol. No. / 1971), p. 227 שבט תשלא פברואר

Published by: Hebrew Writers Association in Israel

Stable URL: <http://www.jstor.org/stable/23865950>

Accessed: 24-04-2018 09:36 UTC

Your use of the JSTOR archive indicates your acceptance of the Terms & Conditions of Use, available at <http://www.jstor.org/page/info/about/policies/terms.jsp>

JSTOR is a not-for-profit service that helps scholars, researchers, and students discover, use, and build upon a wide range of content in a trusted digital archive. We use information technology and tools to increase productivity and facilitate new forms of scholarship. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Hebrew Writers Association in Israel is collaborating with JSTOR to digitize, preserve and extend access to *Moznaim* / מאזנים.

JSTOR

<http://www.jstor.org>

כל הימים, מגדר הפרווה העברית המקפת או־תה, עשויה לעוררה.

הדפים הראשונים, משפתחת את הספר, נקראים כדפי רומן של מעולים ומיוחדים במינם באור־מות. יחודו בסגנונו העגנוני המופר, יחודו ור־גילותו. גם כאן מבקש עגנון, פדרפו, עתיק כל־שהו להיות, כדי שיוכל להיות חדש. בחיים הח־דשים, ובבוטר תרבותם החדשה, ובלשונם הב־לולה, שמינית של עתיקות זו שבסגנון עדיין

היא הממשות היחידה, המשען היחיד. יחידותה של היצירה – אולי בהיותה רומן ובה־יות בה גיבור. הפרווה העברית כמעט לא העמי־דה רומן. גיבור לא העמידה כלל. המספר העב־רי, עולמו וסגנונו עשרו הם. עצם השם שירה קסם בו. התייכור שירה כדמות, והיייכור 'שירה' כרומן עגנוני חדש, שעולמו חדש, או שיתוסף המ שך מופר לעגנון, ורק נושא חידושו ?

אלתרמן, שנה אחת

במלאות שנה לחתף פטירת נתן אלתרמן, והיא ראשונה לתקופת־החיים החדשה של שירתו, מובאים בחוברת שני קטעי־שיר מתוך 'עשרה אחים'. כבוננה תחילה בחרנו בהם, וחצי־עמוד חלק הנחנו אחריהם: יהי נא אות לחלל שהניח המשורר אחריו בספרותנו. בקטעים המובאים תמצית השקפתו הפיוטית־אסתטית של המשורר ואמונתו הפיוטית־מוסרית. הפיוטי והמוסרי צמו־דים בלבי־הפרד בשירתו, והם באים על ביטויים המפורש, המוצק, ביחסו לשיר ולבריאתו, ולש־אהבה נפש־העברית. נ. א., בכל שורת־שיר שכתב, נתון היה לבו לזו דו־הדמות בצמד אחד: האם עתיקת־הימים, הסוככת כנוף־אֶלה רתב־חופה על היצירה העברית החדשה, מזה, והעלמה הניצבת מזה בפתח העתידות לער־פילהם הרוטטים לעומתה. אחדים אחים לו בשי־רתנו החדשה (רבים בשירת הדור קודמו, ובהם האב ביאליק נערצו), שגם כמו אל העברית במישרין שירים כותבים הם. לאלה יאתה תהי־לת תואר משוררי־הרוח. רוח בהם: רוח העב־רית. "דמון" זה, כל החסר אותו בשירתנו – חוט־השדרה של שירה חסר הוא. המבורכים בו יש ורוח זו עזה בהם, יש ומנהמת היא בשירים בחשאי. לעולם גליה ואדולתיה הלא הם תוי־הפנים של המשורר אשר תוי־נפש לו. שירי־שירה קראנו לקטעים הנ"ל. פוורים הם פאָמרי־הגיון, לא כפליטות־ירגש, בכל שיריו.

ע. מ.

'שירה' יצא לאור

נוקטים אנו בזה כותרת־בשורה. בשורתנו ספ־רותית לתומה – כאילו לא נפטר המספר, וחדשה ברא בספרות העברית – ולני לה העונג הנדיר שבאפשרות לבשר דבר הופעתו של רומן עברי חשוב. קדמה לה הבשורה המו־לית, מיד לאחר פטירת המספר. נתבשר קהל הקוראים, ונתבשר ביחוד אוהב יצירתו של עגנון, כל שהתאהב ב'שירה' המקוטעת, שמקצת פרקיה נתפרסמו בשעתם בקבצי־ספרות. עליוה היא המלה בשו־רה, לפי שלעולם ציפיה כרוכה בעקביה. הצי־פיה עתה ציפיה חוזרת היא, ולכן עליוה הבשו־רה מושפעת מחזרתה של זו. גם האהבה לש־רה' חוזרת היא, וכל חזרת אהבה שונה מרא־שיתה. גם 'שירה' עצמה כך. כעין 'שירה' במ־הדורה שניה היא. מהדורה כוללת, מושלמת. תחילתה היתה כעלמה נאה מאחורי וילון, מש־תוקקת להראות פניה ונרתעת כלשהו בביישנו־תה, או גם משחקת תוך כך בחליפות גילוי וכי־סוי. קטעים־קטעים נתגלחה לפני רשות־הרבים, שולחת קרני־גירוי (אף קרני־גישוש), לכבוש לבבות – ולהתחבא. לבסוף נעלמה העלמה מן החלון. משיצאה מחביון השנים במלוא דמותה, ללא אותן קרני־גירוי יצאה. וללא אותם עלו־מים. לאחר החביון מיבחן־השלמות נכוֹן לה. כיצד יראה סתרה שהויה ?

יצירות ישנות פאטינה אמנותית טבעית להן. זו עטיפת־הזמן־והזכרון שלהן. זהו חביון אחר. שלם. רשות־היחיד של היצירה. וכל יצירה חשו־בה בשתי רשויות חיה היא. 'שירה' יצירה חד־שה־למחצה היא. או ישנה־למחצה. זכר ראשית צעירה לה, ובמה עיטפה הזמן בחביונה הבלתי־שלם ? העמדו בגדי עלומיה בעינם ? גורלה שפר עליה, כנראה, בכיסויה מבגילויה. בראשי־תה היתה נחלה נחמדת לסומק־הפנים וללהט־ההתרגשות של מאוהבים מקורבים ומורחקים בעת ובעונה אחת. בצאתה לחפשי נחלה נכבשת היא ליצרי מבקרי־עתוננים קופצי על חדשות בספרות, לגיבורי־מוספים שוברי־איקונין־לתיא־בון (שעת־כושר להם; קסם החי ומוראו שוב אינם עליהם), ולסקרנות חוקרים ותקיים שפי־תוי הניתוח החדש המוומן להם מפעמם. אעפ"כ כל השקיקה הרבצדדית הזאת טבעית היא: רק יצירת סופר גדול, החורגת גם עתה, כרמתה